

krutter. Han søgte at bevise dette ved at fortælle, hvilket Arbejde, der paalaa de Herrer Premierløjtnanter, som ikke vare ved Rekrutbatailloner. Ministeren meddelte, at en Del af disse Premierløjtnanter vare Bataillonsadjutanter, og at de som saadanne have meget stort Arbejde rundt om paa Kontorerne. Jeg ved ikke om den højtærede Forsvarsminister har noget Begreb om det Arbejde, som Bataillonsadjutanterne have ved Batailloner, som intet Mandskab have inde. Men jeg antager, at hvis den højtærede Minister havde haft noget virkeligt Begreb om dette, vilde han ikke have nævnt denne Ting som Bevis for, at Premierløjtnanternes Tid er optagen af Arbejde ved de Batailloner, hvor der ikke er Rekrutter.

Den højtærede Minister paastaar endvidere, at en Del ældre Premierløjtnanter ere optagne af at fungere som Kompagnichefer, og det siger Ministeren kort efter, at han har erklæret, at en anden Ting var, hvis man vilde tale om, at Kaptajnerne intet havde at gøre, naar de intet Mandskab havde inde, men at Premierløjtnanterne alligevel havde det, thi i Sammenligning med Premierløjtnanternes var Kompagnichefernes Arbejde intet. Naar Ministeren kort forud siger det, finder jeg det urimeligt, at han straks efter vil bruge det nævnte Argument til en Paavisning af, at Premierløjtnanterne havde særlig travlt, naar de ikke havde Rekrutter. Den Ting, at Premierløjtnanterne ere kommanderede paa en Skole, hvor de nyde en gratis Undervisning, som skal gavne dem, naar de skulle gaa videre paa den Bane, de ere inde paa, kan jeg ikke forstaa skulde være noget Argument, der kunde benyttes til at bevise, at Premierløjtnanter ved Batailloner, der intet Mandskab have inde, ere saa stævkt optagne, at de ogsaa bør have en lille Godtgørelse for den Tid. Det finder jeg fuldstændig urimeligt. Helt latterligt finder jeg det Argument, den højtærede Minister møder med, naar han anfører, at Premierløjtnanterne kunne blive udkommanderede til at være Bisiddere og Medlemmer af Krigsretter, thi hvis den højtærede Minister har noget Begreb om, hvor sjældent det gaar for sig, vil han kunne forstaa, at den Slags Argumenter ikke kunne anvendes i den Sammenhæng, hvori han anvender dem.

Den højtærede Minister plejer ofte, naar han imødegaa Talere, som angribe hans Anskuelser, at tillægge disse Talere ret stærke Sindsbevægelser. Jeg kan saaledes huske, at den højtærede Minister en

Gang, da han imødegik mig, har sagt, at jeg følte mig oprørt af et eller andet. Jeg har ogsaa lagt Mærke til, at han i disse Dage har sagt til vort Partis Ordfører, at han var meget heftig osv. Jeg tror, der er en Følelse, som den højtærede Forsvarsminister særlig giver Udtryk i disse Dage. Han er ikke just „oprørt“ eller „heftig“, men han er „bitter“. Jeg forstaa nu saa godt denne Bitterhed. Saa vidt jeg ved, har den højtærede Minister skrevet en lille Juleartikel, og deri beklager han sig over, at nu sidder man her i Julen og gør sig al mulig Ulejlighed for at udpønske det bedste for hele Landet, og saa nyder man ingen anden Tak derfor, end at disse fæle Socialdemokrater og radikale angribe en paa det stærkeste derfor. Naar det er den højtærede Ministers Mening, kan jeg forstaa, at han bliver bitter, men jeg tror ogsaa, der kan være en anden Grund til Ministerens Bitterhed. Den højtærede Minister sagde før, da han rejste sig, efter at det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) havde haft Ordet, at han agtede ikke at svare igen, thi hvad det ærede Medlem for Ringsted nu sagde, var ikke andet, end hvad han altid sagde. Det er netop det, som er Sagen, at hvad der bliver sagt fra Folketingets Venstres Side nu for Tiden, er det, som Venstre altid sagde før, og det er vel nok det, som gør den højtærede Forsvarsminister noget bitter, at han mærker, at hvad han selv staa og siger nu, er noget ganske andet, end hvad Venstre sagde i gamle Dage. Det er i Virkeligheden Forholdet. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Minister bliver bitter i den Anledning. Naar han før vilde forsøge at komme bort fra de Udtalelser, han brugte for 12—14 Aar siden, ved at udtale, at de Ord, han brugte den Gang, skulde ses i Belysning af den Tid, forstaa jeg det nærmest saaledes, at det faktiske Forhold er dette, at den Gang stod Ministeren som Fører for Oppositionen. Nu staa han i Spidsen for Regeringen, og den Politik, han førte som Fører for Oppositionen, passer ham ikke længere nu, da han staa i Spidsen for Regeringen.

Birck: Jeg hørte ikke ganske de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) kom med, men de ere blevne mig forklarede nu. Han tillod sig at insinuere overfor os Højre, at vor Forsvarsvenlighed var en Art Hykleri og ikke dikteret af Oprigtighed, men kun af Ønsket om at skaffe vore